

Патраулътъ пакъ се изсмѣ: очевидно, случайно бѣха хората тукъ. Странджевъ извика кръчмаря:

— Дай на хората по чаша вино!—заповѣда и се обърна пакъ къмъ патраула:—пазете и тази нощъ добръ селото, че утрѣ се надѣя, да доведемъ отъ града стражарѣ докато мине бъркотията,—додаде.

Хората отъ патраула не се учудиха: изпиха си виното съ „сполай“ и отминаха.

А когато Странджевъ се прибра въ кръчмата на вратата се яви селскиятъ кехая и повика съ рѣка попа. Никой нищо не подозрѣ, нито дѣдо поль. Той излѣзе. Но се повърна {веднага съ кметското писъмце—блѣдъ, изтрѣпналъ. Всички наскочаха удивени. Попътъ каза:

— Кметътъ заповѣдалъ, да слѣза веднага при тѣхъ, инакъ—да съмъ си мислѣлъ. Не отивамъ, братя! Да знамъ че ще ме живъ заровите утрѣ, пакъ не отивамъ!

Бѣдното отче! То захвърли кметското писъмце на масата, безъ да го прочете, и се отпусна на столъ, цѣлъ разтреперанъ. Това бѣше смѣшно но будеше и съжеление. Странджевъ откри писъмцето на Брайкова и се изплю.

— Тоя щуракъ още се мисли за господаръ на положението!—каза той. Азъ ще го науча:

Повикаха кехията, а въ това врѣме Странджевъ драсна нѣщо въ самата Брайкова, записка и я повърна на егюпеца:

— Да я вржчишъ лично на кмета, чули? Ха да ти видя гърба!

Кехаята повъртѣ въ рѣцѣтъ си записката като чели искаше да се опрѣ, но веднага се покори и се връцна навънъ.

Крамолникътъ Койо, дѣдовиятъ поповъ братъ се изсмѣ съ гласъ. Но всички други наведоха глави. Тѣ биха искали да знаятъ какво писа Странджевъ на кмета но не посмѣеха да го попитатъ. А чувствуваха, че каквото се върши сега става отъ името на всички, пъкъ кротки си бѣха хората и всѣки таеше въ душата си една грижа: кротко да се кара и кротко да се изкара разправията съ оня поразникъ—кмета.

Между това веселието въ Банковата кръчма се бѣше усилило: виното се течеше изобилно и развързваше езицитѣ. Брайковъ все по често загледваше къмъ вратитѣ, сучеше мустакъ и се усмихваше неспокойно. Той мразѣше попа по своему, горделиво. Остодилъ го билъ той Брайковъ, съ попадията му. Мжже сме, най послѣ, не сме баби! Да не се е полъгвала оная—попадията. А все пакъ . . .

И влѣзе кехаята задъханъ. „Нахука ме, каже, и ме погнаха. На, даскалътъ написа нѣщо въ писмото“,—вржчи той записката на Брайкова.

Тоя погледна написаниятъ редъ и прѣблѣднѣ,—Странд-